

O reflectie savuroasă
asupra iubirii și a morții.

LE PARISIEN
tru oameni și cărți

Maestră a dialogului spumos, Amélie Nothomb ni se dezvăluie în *Barbă Albastră* mai spirituală ca niciodată.

L'EXPRESS

Un roman erudit și plin de umor, pe care îl vei devora cu apetitul unui căpcăun.

LE FIGARO MAGAZINE

O revizitare plină de imaginea celebrei povestiri a lui Perrault.

PARIS-MATCH

Amélie Nothomb

Barbă Albastră

Traducere din franceză și note de
Claudiu Constantinescu

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Carmen Botoșaru

Design copertă: Faber Studio
Foto copertă: Unsplash / © Brooke Lark

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Răzvan Nasea

Corectură:
Oana Apostolescu
Carmen Eberhat

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NOTHOMB, AMÉLIE

Barbă albastră / Amélie Nothomb ; trad. din franceză de
Claudiu Constantinescu. - București : Editura Trei, 2019

ISBN 978-606-40-0626-4

I. Constantinescu, Claudiu (trad.)
821.133.1

Titlul original: Barbe bleue
Autor: Amélie Nothomb

Copyright © Éditions Albin Michel - Paris, 2012

Copyright © Editura Trei, 2019
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghiseul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-0626-4

Când Saturnine a ajuns la locul întâlnirii, s-a mirat că era aşa de multă lume. Sigur, bănuia că n-avea să fie singurul candidat; dar de aici și până la a fi primită într-o sală de așteptare unde se aflau deja cincisprezece persoane era o mare diferență.

„Era prea frumos ca să fie adevărat, își zise. N-o să prind în veci locuința asta în comun“. Cum se pregătise toată dimineața, s-a hotărât totuși să aștepte. Frumoasa încăpere o îmbia la aşa ceva. Era pentru prima dată când intra într-o casă aristocratică din arondismentul VII al Parisului și se tot minuna în fața fastului de acolo, a tavanului foarte înalt, a liniștii și splendorii acelui spațiu care nu constituia decât o simplă anticameră.

Anunțul preciza: „O cameră de 40 m² cu baie și acces la o bucătărie mare, echipată“, pentru o chirie de 500 de euro. Trebuia să fi fost

o eroare. De când Saturnine căuta o locuință la Paris, văzuse numai maghernițe infecte de 25 m², fără baie proprie, la 1000 de euro pe lună, și care erau luate imediat. Ce probleme ascundea deci această ofertă miraculoasă?

S-a uitat apoi la ceilalți candidați și și-a dat seama că erau numai candidate. S-a întrebat dacă locuitul în comun nu reprezenta cumva un fenomen feminin. Femeile de acolo păreau toate foarte stresate, iar Saturnine le înțelegea: și ea era înnebunită să obțină acea cameră. Din păcate, de ce-ar fi aleasă ea mai degrabă decât acea doamnă cu o figură atât de respectabilă sau decât acea femeie de afaceri cu coafură inflexibilă?

Vecina de scaun, care o măsura din ochi, îi răspunse la întrebare:

— Dumneata o s-o obții.

— Ce-ați spus?

— Ești cea mai Tânără și cea mai drăguță.

Dumneata o să primești apartamentul.

Saturnine s-a încruntat.

— Nu-ți stă bine cu figura asta, continuă necunoscuta. Când o să intri în birou, să fii mai degajată.

— Lăsați-mă în pace.

— Nu te supăra. Nu știi de reputația proprietarului?

— Nu.

Femeia a tăcut, luându-și o figură misteroasă, în speranța că Saturnine o va implora să-i spună despre ce era vorba. Saturnine s-a mulțumit însă să aștepte, știind că vecina ei va vorbi oricum. Ceea ce s-a și întâmplat:

— Nu suntem primele care venim aici. Opt femei au obținut deja această locuință în comun. Și toate au dispărut.

— Poate nu erau mulțumite de cameră.

— N-ai înțeles. N-au mai avut ocazia să-și spună părerea: nimeni n-a mai auzit de ele.

— Moarte?

— Nu. Moartea nu înseamnă dispariție.

Femeia părea mulțumită de efectul produs.

— Atunci de ce-ați mai venit? o întrebă Saturnine. Vreți să dispăreți și dumneavoastră?

— N-am nicio șansă să fiu aleasă. Dar, pentru mine, e singura modalitate de a-l întâlni pe proprietar.

Saturnine n-a pus întrebarea cea așteptată; o cam agasa coțofana asta care, oricum, a continuat:

— Don Elemirio nu ieșe niciodată din casă. Nimeni nu-i știe vreo poză sau vreun portret. Vreau să văd și eu cum arată. O mulțime de femei și-au pierdut mințile din cauza lui.

Saturnine simți că-și dorea s-o șteargă de-acolo. Avea oroare de seducători. Din păcate însă, n-o mai țineau puterile să caute în

continuare o locuință. O apuca greața numai la gândul de a se întoarce seara la prietena sa Corinne, în Marne-la-Vallée. Corinne lucra la Euro Disney și era foarte bucuroasă să-și împartă apartamentul de două camere cu Tânără belgiancă, fără a bănuia că aceasta stătea să se sufoce când dormea pe canapeaua aia care mirosea a fum de țigară.

— Anunțul făcea vreo precizare cu privire la sexul viitorului locatar? întrebă Saturnine. Văd că nu sunt decât femei.

— Nu se specifica nimic în anunț. Dar toată lumea știe, în afară de dumneata. Ești din altă țară?

Tânără n-a vrut să spună adevărul. Se sătura de eterna reacție („Oh! Am și eu un prieten belgian care...“): ea nu era o prietenă belgiancă, era o belgiancă și nu voia să fie prietena acestei individe. Așa că i-a zis:

— Sunt kazahă.

— Poftim?

— Vin din Kazahstan. Știți, kazahii, unii dintre cei cei mai aprigi războinici din lume. Cum ne plăcăsim puțin, omorâm oameni.

Femeia nu mai deschise gura.

Saturnine a avut timp să reflecteze. De ce s-ar teme, în fond? Nu era genul care să se îndrăgostească cu una, cu două, și mai ales de un afemeiat. Povestea disparițiilor i s-a părut cam

tulbere. În orice caz, să disperi era mai puțin îngrozitor decât să te întorci la Marne-la-Vallée.

S-a uitat la cele cincisprezece candidate. Se vedea cu ochiul liber că niciuna nu avea nevoie de acea locuință în comun: erau femei din cartiere elegante, iar ce le adusese acolo nu era decât curiozitatea pentru acel tip cu nume spaniol și nobil. Acest ultim detaliu o scoase din minti pe Saturnine: nu putea suferi atracția asta a franezilor pentru aristocrație. „Calmează-te, își zise ea. Nu-ți bate capul cu bârfele astea ridicolе. Tu ești aici pentru apartament, și cu asta basta“.

După două ore, un secretar a condus-o într-un birou imens, decorat cu admirabile flori uscate.

La omul care i-a strâns mâna, Tânăra n-a văzut decât atât: că avea aerul unui depresiv profund, privirea stinsă și vocea epuizată.

— Bună ziua, domnișoară. Eu sunt don Elemirio Nibal y Milcar și am patruzeci și patru de ani.

— Eu mă numesc Saturnine Puissant și am douăzeci și cinci de ani. Lucrez ca suplinitoare la Școala Luvrului.

A spus-o cu mândrie. Pentru o belgiancă de vîrstă ei, un asemenea post era de nesperat, chiar și cu titlu temporar.

— Camera este a dumneavoastră, zise bărbatul.

Descumpănită, Saturnine întrebă:

— Le-ați refuzat pe candidatele anterioare, iar pe mine mă acceptați aşa, pur și simplu? Ce v-a convins, Școala Luvrului?

— Dacă vreți, zise el indiferent. Haideți să vă arăt apartamentul!

Ea l-a urmat, traversând un număr impresionant de budoare, până la o cameră ce i s-a părut imensă. Stilul acesteia era pe cât de luxos, pe atât de greu de definit; baia aferentă tocmai fusese renovată. Saturnine n-ar fi îndrăznit niciodată să viseze la o locuință atât de fastuoasă.

După aceea, don Elemirio a condus-o în bucătărie, una gigantică și modernă. I-a arătat că avea un frigider întreg pe care să-l folosească numai ea.

— Nu-mi place să știu ce mănâncă ceilalți, iți zise el.

— Dumneavoastră gătiți? se miră Tânăra.

— Sigur că da. Bucătăreală e o artă și o putere. Nici nu mă gândesc să mă las pe mâna altuia, oricine-ar fi el. Dacă vreți să gustați din ce gătesc eu, plăcerea e de partea mea. Invers însă, nu.

În final, a condus-o în fața unei uși vopsite în negru.

— Astă-i intrarea în camera obscură, unde-mi developez fotografiile. Nu e încuiată cu cheia, merg pe încredere. Bineînțeles, încăperea aceasta vă este interzisă. Dacă veți intra aici, am să știu și o să regretați.

Saturnine nu zise nimic.

— În rest, puteți intra peste tot. Aveți întrebări?

- Trebuie să semnez vreun contract?
- O să rezolvați asta cu secretarul meu, excelentul Hilarion Grivelan.
- Când mă pot instala?
- Chiar acum.
- Problema e că trebuie să-mi iau lucrurile de la o prietenă, care stă în Marne-la-Vallée.
- Vreți să mergeți cu șoferul meu? Saturnine, care se aștepta la un drum cu RER¹-ul, a acceptat fără să mai stea pe gânduri.

¹ Metrou regional ce deservește Parisul și suburbii sale. (N.t.)

— Nu-ți plăcea aici, cu mine? o întrebă Corinne.

— Ba da. Și niciodată nu voi reuși să-ți mulțumesc îndeajuns. Dar nu puteam abuza la nesfârșit de ospitalitatea ta.

— Nu te văd bine. E cam dubios planul tău.

— Corinne, doar mă cunoști: sunt fier tare. Vino să mă vezi când vrei tu. Stația de metrou e La Tour-Maubourg. Am citit contractul, amvoie să primesc musafiri.

— Și dacă nu ești atentă și intri în camera aia obscură?

— Nu e genul meu. Și puțin îmi pasă mie de fotografiile lui.

Bentleyul o aștepta în fața clădirii. Șoferul n-a scos un cuvânt, nici la dus, nici la întors, și a parcat mașina în curtea interioară a casei senioriale. Se întuneca, iar locul acela i s-a părut lui Saturnine și mai feeric.

Și-a aranjat lucrurile în dulapurile din perete, practic invizibile — și mult prea mari, în opinia ei. Pe la 8 seara, un bărbat a bătut la ușa ei.

— Bună seara, domnișoară. Eu sunt Mélaine, cameristul. La ce oră credeți că aş putea să vă fac curat în cameră și în baie?

— Sunt curate.

— Sigur, dar e de datoria mea să mă ocup de ele în fiecare zi. Domnul vă invită să luați cina cu el: dacă acceptați invitația, aş putea face curat chiar acum.

— Cum dorești, îi zise ea, pornind spre bucătărie.

Don Elemirio era acolo, contemplând niște ouă pe care le așezase în formă de piramidă, și a întrebat-o dacă îi plăceau. Ea a zis că da. Cu extremă atenție, el a pregătit imediat o omletă de o perfecțiune intimidantă.

— Dacă sunteți de acord, vom lua cina în această încăpere.

Masa din bucătărie era un bloc de plexiglas, plăcut atât la vedere, cât și la pipăit. Don Elemirio s-a așezat pe un taburet înalt și a poftit-o să nu mai stea pe gânduri și să se servească.

Întrucât bărbatul mâncă fără să spună nimic, fata l-a putut privi în voie. Oare de unde-i venea reputația de seducător? Fizicul lui era pur și simplu acceptabil. Purta haine dintre cele mai obișnuite, nimic din înfățișarea lui nu-ți

reținea privirea. Cât despre conversație, aceasta nici nu exista. Dacă ar fi trebuit neapărat să-i găsească o calitate i-ar fi fost cam greu.

— Ce ocupație aveți? întrebă ea.

— Niciuna.

— În afară de fotografie, desigur...

Bărbatul a stat o clipă pe gânduri.

— Desigur. Dar nu fac prea des fotografii.

Aștept să-mi vină inspirația, lucru care nu se întâmplă frecvent.

— Cu ce vă petreceți timpul, atunci?

Se aștepta ca indiscreția ei să-l șocheze. Niciodată însă.

— Sunt spaniol.

— Nu asta vă întrebam.

— Asta-i activitatea mea.

— În ce constă ea?

— Nicio altă demnitate nu se ridică la nivelul demnității spaniole. Sunt demn cu normă întreagă.

— Iar astă-seară cum o să vă manifestați demnitatea?

— O să recitesc registrele Inchiziției. Sunt admirabile. Cum or fi putut unii să vorbescă de rău o asemenea instituție?

— Poate pentru crimele și torturile pe care le practica?

— Crimele și torturile se practicau deja cu mult înainte de Inchiziție. Aceasta era în